ΣΤΗΝ ΠΩΛΙΝΑ, ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ

22-11-2009

Σαν το μολύβι πιάσει ο άνθρωπος,
και της ψυχής του ξεκινά τα εσώψυχα
σ’ ένα λευκό χαρτί, να ζωγραφίσει φωναχτά.
Χωρίς τη δύναμη την απαράμιλλ η της διάθλασης.

Χωρίς καμβάδες και χρωματισμών βοήθεια.
Λέμε τότε απλά, ο άνθρωπος αυτός,
πως γράφει ποίηση.
Η ποίηση δεν έχει ιστορικό, δεν έχει δρόμο,
δεν έχει στόχο, ούτε ξεκάθαρο σκοπό.

Μον’ της ψυχής τ’ αντάριασμα γροικά,
και στο μυαλό ασυγκράτητα νιώθει
την πίεση μιας στιγμιαίας γέννας.